

Apor Elemér, költő (1907-2000.)
Balassa Zoltán, publicista (Kassa)
Bettes István, költő (Pozsony)
Bodnár Mónika, muzeológus (Putnok)
Csobó Tünde, pedagógus (Harmac)
Draskóczy János, mérnök (Kisoroszi)
Gaál Lajos, geológus (Rimaszombat)
Sz. Haltenberger Kinga, művészettörténész (Losonc)
Hank József (1938-2003)

Koncz Károly György, (Miskolc-Diósgyőr)
Kovács Jenő (Jablonca)
Kun Miklós Jenő, publicista (Budapest)
Lőrinczy György, író, költő, publicista (1860-1941)
A. Marton Gyula, író (Komárom)
Mikszáth Kálmán, író (1847-1910)
Sebők Valéria, pedagógus (Rimaszombat)
Szilágyi László, publicista (Szepsi)
Tompa Mihály, költő (1817-1868)

Előzetes a 2. szám tervezett tartalmából:

„Ezek a történetek valahogy nem tudnak, nem akarnak véget érni. Ott forognak a sajjó derékban, a kopott izületekben, ott szagatnak a koponya mögött, s a kézben, amely ötven év után is megdagad reggelente. A megtörtént test egyre erősebben emlékezik.

Pedig de jó lenne felejteni. Kimosni a testből a megaláztatást, a fejből a kiszolgáltatottság képeit. A hideget, a piszkot, a szégyenletes éhséget, amely úgy elborította az ember agyát. A reggeli botütéseket, a vánszorgó menetet a hóban, a zötyögő marhavagont. A poklot, melyet «málenkij robot»-nak hívtak. A bányát, a tetveket.

Szüleim, id.Tóth István és felesége, született Csűr Irén a gömöri dombok közt fekvő Nagybalogon éltek és élnek ma is.

1945. január 18-án vonult be oda a Vörös Hadsereg. Sztálin fiai nagylelkűnek bizonyultak, mert a gyerekeknek és öregeknek megengedték, hogy otthon maradjanak, a felnőtt lakosság nagy részét azonban tizenhat és negyvenöt év között, összedoboltatták «nyilvántartás végett». Közölték velük, hogy kéthetes munkára viszik őket Miskolcra, mindenki hozzon magával élelmet ennyi időre.

A két hétből kinek három, kinek öt év lett – az oroszországi, donbaszi szénmedence bányáiban, lágereiben. A falunkból elhurcoltak közül huszonhárman soha többé

nem látták viszont szülőföldjüket, ott pusztultak el a hómézőn vagy a bánya mélyén.”

(Tóth Lajos: „...ha megfordultunk, mindig a lágervilágosságát láttuk...”

„Deresk házainak már csak a füstje mutatta a helyet, ahová még sötétedés előtt vissza kell térniük. «De ha eltévedünk... nem, azt nem szabad.» – gondolta félőn. A három leendő férfi egybeolvadt a gömöri dombok színes lankáival. Néha erős fákká változtak, aztán egy pillanat alatt megfényesgár lettek, amely áttör a soklevelű mogyoróbokrok lombjain. Állandó zsongásban közelítették meg céljaikat. Először Béla talált megfelelő helyet. Készült bőszén a vázlat és István lekuporodva figyelte az első vonásokat.

A kezdetek. A hajnalok bíborpipacsvörös fényei. Mint a tenger, mikor átomlik a látóhatáron és benne a felhőfoszlányok, a még vaksi felhőállatok, benne az Örvényben, a felkelő Tűzben – érezte. Azt is, hogy egyszer kilép a dereski dombok közül, megércesedve, és festőállványa műteremben várja majd gazdáját végtelen napéjegenlőségekben.

akkorra a szomszéd Sanyival már nagyon sok lapos és szerintünk házépítésre alkalmas követ összeszedtünk az udvar kietlen szögleteiből és óvatlan (számunkra meghitt) hosszúpillanatokban a Kút mögött hordtuk egy kopacba azt hiszem valamikor a 80-as évek elején láttam egy könyvüzlet kirakatában a mesék könyvét: Tündérkopac.”

(A. Marton Gyula: A festő – részlet)